

Ser cristià enmig de la cultura urbana

))) Aquesta imatge parla

va comptar amb la presència del president de la Generalitat i l'alcalde de Barcelona. (Fotografia: Agustí Codinach)

Del dia 20 al 22 de maig es va celebrar a la Facultat de Teologia de Catalunya el Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats, una iniciativa del cardenal Martínez Sistach, amb el recolzament del papa Francesc, molt interessat en aquesta qüestió des del temps que era arquebisbe de Buenos Aires. L'acte inaugural

GLOSSA

Pregar amb el tiet

Un nen de cinc anys fa cada nit una breu pregària abans d'adormir-se. Dona gràcies pel dia i resa un parenostre. Sempre l'acompanyen el pare o la mare, de vegades tots dos. Sigui l'un o l'altra, s'hi impliquen fent una breu acció de gràcies personal. Avui ha vingut a sopar el tiet, germà de la mare. Té vint-i-cinc anys. Va néixer i créixer en una família cristiana que l'inicià i educà en la fe. Fins als divuit o dinou anys se sentia i procurava viure com a cristià practicant; després, per diverses circumstàncies, s'allunyà de la pràctica i en aquest moment es considerava de cultura cristiana i poc més.

El sopar va ser molt agradable. L'infant escoltava el tiet amb atenció, sentia admiració per ell. Per què no ve el tiet a fer la pregària amb mi?, suggerí el menut. El tiet se sentí interpel·lat i, pocs minuts després, era davant una icona de Jesús, assegut a terra, a l'habitació de l'infant, que començà la seva pregària: «Gràcies, Jesús, per aquest dia en què m'ho he passat bé i perquè la professora m'ha dit que ja quasi sé llegir...» El tiet escoltava mentre un seguit de records i sentiments li venien al cap. Quan el nen acabà, girà els ulls vers el tiet amb una mirada d'invitació. Aquest dubtà un segon i

encetà la seva pregària amb els llavis i amb el cor: «Pare! Torno a ser aquí davant vostre. Gràcies pel dia que m'heu donat i pel sopar amb la família, pel treball d'aquest dia i per les persones que estimo...» Acabaren la pregària amb el parenostre habitual, agafats tots dos de la mà. L'infant, content perquè pregava amb el tiet, i el tiet, també content i interpel·lat, perquè Déu havia tornat a passar per la seva vida. L'endemà, el nebot no hi era però ell, segons m'ha explicat, seguia sentint-se qüestionat i, abans d'anar a dormir, tornà a pregar. «Us ho asseguro, qui no acull el Regne de Déu com l'acull un infant, no hi entrarà pas» (Mc 10,15).

L'infant volia compartir amb el tiet la pregària en què els pares l'estan iniciant, com ho fa, habitualment, amb el cercle familiar immediat. Necessita la companyia i el mestratge de l'adult per créixer, també en la fe. Pel que fa al tiet, la invitació del nebotet esdevingué mediació per redescobrir el pas de Déu per la seva vida, apropiant-se amb humilitat al Jesús de les confidències i de la pregària senzilla que ell recordava i revifar la fe, donant-li tonalitat adulta i confiada en Déu Pare. És un retorn, convé seguir fent camí.

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Una Església espiritual: Pentecosta

Aquell propòsit de Jesús d'obrir les portes del cel a la humanitat i de fer que el cel comencés ja aquí a la terra no van ser paraules boniques, ni poesia, ni il·lusions buides. El cel va començar ja a la terra quan, en donar-nos el seu Esperit, va néixer una comunitat, un poble, que vivia el seu mateix amor. Això s'esdevingué a la Pentecosta.

Però no ens enganyem. Aquella era la mateixa Església que la nostra. Tendim a idealitzar aquells inicis i a ser molt crítics amb l'Església present. Entre la primera Església i nosaltres hi ha un element comú molt important: la materialitat, la visibilitat, les formes i les estructures humanes. La Reforma Protestant al segle XVI, en veure una Església tan necessitada de canvis radicals, va defensar que la veritable Església solament és i pot ser invisible, interna, espiritual. Molts amb voluntat de reforma han pensat igual al llarg de la història.

Però l'Església mai no va ser solament això. Des del primer moment Déu no s'avergonyí ni va tenir por d'allò més humà i fins i tot d'allò material. L'Esperit ens va prendre i ens pren tal com som, cos i esperit, i va assumir coses tan materials com són l'aigua, el pa, el vi, l'oli, les paraules humanes, per comunicar l'amor de Déu. Ens hem d'escandalitzar perquè Déu s'hagi «rebaixat» d'aquesta manera? També ens escandalitzarem que el Fill de Déu tingués carn humana com la nostra? O més aviat ens haurem de deixar sorprendre per aquesta meravellosa condescendència, aquesta aproximació de Déu a nosaltres, fruit del seu amor?

Tanmateix des de Pentecosta afirmem clarament que l'Església de Jesucrist és «espiritual». Això sí, per a nosaltres no significa que sigui invisible, amagada, sinó que tota ella està penetrada, amarada, de l'Esperit Sant, també en les seves coses materials i visibles.

Per altra banda, en recordar aquest fet, assumim una greu responsabilitat. Som nosaltres els qui, com a instruments de l'Esperit, realitzem les coses humanes que hi ha a l'Església. Ho tenim molt present aquest any, quan s'esdevé el desè aniversari de la diòcesi. Tot allò humà que hi ha a la nostra Església està posat a disposició de l'Esperit. Però és responsabilitat nostra, amb paraules del gran sant Ignasi d'Antioquia, que tot això sigui realment «digne de Déu». Aquesta és la gran qüestió: la nostra Església és «digna de Déu»?

El teòleg ortodox Paul Evdokimov va formular un principi, base de la seva idea de persona humana. Ho deia a propòsit del seu concepte de dona:

«La dona no és maternal perquè, en el seu cos, és apta per engendrar, sinó que del seu esperit maternal és d'on procedeix la seva facultat fisiològica i la correspondència anatòmica. Cal restablir la veritable jerarquia de principis i comprendre que, normativament, allò fisiològic i psíquic depenen de l'esperit, el serveixen i l'expressen.»

Sorprenentment és l'esperit qui fa la psique i el cos. Traduït a la nostra Església, diríem que és l'Esperit Sant qui ha de determinar tot allò corporal i tot allò humà que hi ha en ella. Quin ha de

ser el rostre matern de l'Esperit, que realment serveixi Jesucrist i que, com a Església, hem d'oferir a la mirada dels homes?

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

Aquesta imatge parla

COLOMA BOADA

Dos monestirs, dos arxius

El proper divendres 13 (20.30 h) tindrà lloc a l'església parroquial de Sant Pere de les Puel·les de Barcelona el concert-espectacle *Una vida entre guerres. Agnès, abadessa de Sant Pere de les Puel·les 1693-1715*. I del 29 de maig al 14 de setembre es pot visitar al Museu d'Història de Barcelona l'exposició *Monestirs urbans en temps de guerra. Sant Pere de les Puel·les i Santa Clara de Barcelona 1691-1718*. Ambdues activitats formen part del projecte *1714. Dos monestirs, dos arxius* del Servei d'Arxius de la Federació Catalana de Monges Benedictines (SAF). La Gna. Coloma Boada, OSB, és secretària de la Federació i responsable del SAF.

Què pretén transmetre el projecte?

El SAF vol donar a conèixer les vivències de les comunitats benedictines de St. Pere de les Puel·les i de Sta. Clara de Barcelona durant la Guerra de Successió a través d'un seguit d'activitats culturals, com una exposició i un concert.

A l'exposició, què hi trobem?

La vida i el patiment d'aquestes dues comunitats que, entre 1691 i 1718, van sofrir diversos setges per trobar-se darrera la muralla de llevant. S'exposen documents inèdits que s'han guardat en els seus arxius monàstics durant més de 300 anys.

I quina particularitat tindrà el concert?

Es narrarà la vida de l'abadessa Agnès d'Esquerrer de Sant Pere de les Puel·les, que va viure els 22 anys del seu abadiat amb molt de coratge. També la música hi tindrà un gran paper: es cantaran peces de gregorià dels cantors que les monges feien servir en els actes litúrgics i també peces del barroc català de l'època.

Oscar Bardají i Martín

HISTORIA DE LA CARIDAD

Los consejos de Juliano, el Apóstata

Juliano, llamado *el Apóstata*, era hijo de Julio Constancio, hermano del emperador Constantino. A los treinta años fue proclamado emperador. Se consideró predestinado a restaurar la *Romanitas*, degradada —según él— por su tío al imponer la religión cristiana, y terminó despreciando el cristianismo.

A pesar de su animadversión hacia el cristianismo, Juliano era un admirador de la obra benéfica de los cristianos —como recuerda Benedicto XVI en su encíclica *Deus caritas est*. Vean lo que escribió Juliano al pontífice pagano Teodoro: «Soy consciente de que al abandonar los sacerdotes paganos a los pobres, los impíos galileos se han dedicado con indulgencia a este género de filantropía, y han logrado muchos frutos mediante estas prácticas, que siempre impresionan. De esta manera, los galileos comenzaron su política a partir de lo que llaman ágape y hospitalidad y servicio de las mesas, consiguiendo que muchos pasaran al ateísmo» (es sabido que los primeros cristianos eran calificados como ateos por los paganos). Y aconsejaba a los pontífices paganos que imitaran la caridad de los cristianos.

Probablemente, el mismo Juliano había leído las palabras escritas por Eusebio de Cesarea, consejero áulico de su tío Constantino: «Durante este tiempo se hizo evidente a todos los gentiles, como una señal bastante manifiesta, la diligencia y piedad de los cristianos para con todos [...] y haberse comprobado con hechos que sólo aquéllos eran piadosos adoradores de Dios.»

Juan María Laboa

(Por sus frutos los conoceréis. *Historia de la caridad en la Iglesia*, Edit. San Pablo)

SER PADRES

Es mejor premiar que castigar

Quisiera aquí quitar sentimiento de culpabilidad a los padres —y sobre todo a las madres— a quienes les da reparo entregar premios a los niños para motivar su educación, argumentando que es una especie de chantaje. (Lo he oído decir a muchas madres).

¡Nada más lejos de la realidad! Piense que sus hijos, en particular si son pequeños, se motivan por el principio del placer, y los estímulos placenteros les vienen indefectiblemente desde fuera. (Más adelante, ya mayorcitos, harán las cosas por motivaciones que surgirán de ellos mismos, de su propio interior, y no hará falta que les recompensemos tanto).

La *recompensa* es una de las posibles consecuencias de cualquier conducta (obviamente, la otra posible consecuencia también es el castigo). Se trata de algo que aumenta la conducta a la cual sucede. Sinónimos de recompensa son *gratificación* y *refuerzo*. Sepamos utilizar con mesura las recompensas y sepamos sacar buen provecho de ellas.

También es necesario tenerlo en cuenta en cuanto a los castigos. Para que tengan alguna utilidad han de cumplir estos requisitos: seguir inmediatamente a la conducta indeseable; ser importantes y no insignificantes; y tener la convicción de que serán efectivos. Si no lo han de ser, es mejor no imponerlos.

Dr. Paulino Castells

(Consejos del doctor para padres principiantes, Edicions 62, Barcelona)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El Papa y la «cultura del encuentro»

Estaban todos reunidos con María, en comunidad: «La cultura del encuentro requiere que estemos dispuestos no sólo a dar, sino también a recibir de los otros.»

Unidos en el silencio, en la escucha, en la alabanza..., en la oración, acogen al *Comunicador Infinito*. El Espíritu Santo les llena. El Amor es expansivo. Los Apóstoles, fortalecidos, serán comunicadores en continuidad de la misión que Cristo había recibido del Padre. Prójimos del pueblo, atentos a las necesidades de los que les rodean..., curan, enseñan, acogen, responden, dan testimonio. «Cuando nosotros nos dejamos guiar por el Espíritu Santo, Él nos lleva a la armonía, a la unidad y al respeto de los diversos dones y talentos», indica el Papa.

«Me gusta —afirma— definir el poder de la comunicación como *proximidad*». Y a Francisco, que no olvida las *calles digitales*, le vemos peregrino en Tierra Santa. Fraternal y dialogante, comunica un mensaje de paz y de la verdad del Evangelio.

«Que la Virgen María nos ayude a ser dóciles al Espíritu Santo, para que sepamos estimarnos mutuamente y converger cada vez más profundamente en la fe y en la caridad, teniendo el corazón abierto a las necesidades de los hermanos.»

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 9. ■ **Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [1Re 17,1-6 / SI 120 / Mt 5,1-12]. Sant Efreem (306-373), diaca siríac i doctor de l'Església; sant Marí, ermità; sants Prim i Felicià, mrs.; santa Pelàgia o Pellaia, vg. i mr.; beat Josep Anchieta, prev. jesuïta; beata Anna-Maria Taigi, mare de família.
- 10. ■ **Dimarts** [1Re 17,7-16 / SI 4 / Mt 5,13-16]. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.
- 11. ■ **Dimecres** [Ac 11,21b-26;13,1-3 / SI 97 / Mt 5,17-19]. Sant Bernabé, apòstol company de Pau, nat a Xipre, on morí; santa Maria-Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), rel., de Reus, fund. Gnes. MdD de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858); sant Lleó III, papa (795-816); santa Adelaida o Alícia, vg. cistercenca.
- 12. □ **Dijous** [Is 52,13-53,12 (o bé: He 10,12-23) / SI 39 / Lc 22,14-20]. Jesucrist, Gran Sacerdot per sempre. Sant Joan de Sahagun, prev. agustí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana.
- 13. □ **Divendres** [1Re 19,9a.11-16 / SI 26 / Mt 5,27-32]. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prev. franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció; sant Fandila, prev.
- 14. ■ **Dissabte** [1Re 19,19-21 / SI 15 / Mt 5,33-37]. Sant Eliseu, profeta (s. IX aC); santa Digna, vg. i mr.
- 15. □ **† Diumenge vinent**, de la Santíssima Trinitat (lit. hores: 3a setm.) [Ex 34,4b-6.8-9 / SI: Dn 3,52a.52b.53-56 / 2Co 13,11-13 / Jn 3,16-18]. Santa Maria-Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid 1809 - València 1865), vg. fund. adoratrius a Madrid.

DIUMENGE DE PENTECOSTA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,1-11)

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar. Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, com és que cadascú de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

▶ Salm responsorial (103)

R. *Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.*

Beneeix el Senyor, ànima meva. / Senyor, Déu meu, que en sou de gran. / Que en són de variades, Senyor, les vostres obres, / la terra és plena de les vostres criatures. R.

Si els retireu l'alè, expiren / i tornen a la pols d'on van sortir. / Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, / i renoveu la vida sobre la terra. R.

Glòria al Senyor per sempre. / Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet, / que li sigui agradable aquest poema, / són per al Senyor aquests cants de goig. R.

Pentecosta, pintura de Juan Bautista Maino (1578-1649)

🔊) Aquesta imatge parla

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 2,1-11)

Al llegar el día de Pentecostés, estaban todos reunidos en el mismo lugar. De repente, un ruido del cielo, como de un viento recio, resonó en toda la casa donde se encontraban. Vieron aparecer unas lenguas, como llamadas, que se repartían, posándose encima de cada uno. Se llenaron todos de Espíritu Santo y empezaron a hablar en lenguas extranjeras, cada uno en la lengua que el Espíritu le sugería. Se encontraban entonces en Jerusalén judíos devotos de todas las naciones de la tierra. Al oír el ruido, acudieron en masa y quedaron desconcertados, porque cada uno los oía hablar en su propio idioma. Enormemente sorprendidos preguntaban: «¿No son galileos todos esos que están hablando? Entonces, ¿cómo es que cada uno los oímos hablar en nuestra lengua nativa? Entre nosotros hay partos, medos y elamitas, otros vivimos en Mesopotamia, Judea, Capadocia, en el Ponto y en Asia, en Frigia o en Panfilia, en Egipto o en la zona de Libia que limita con Cirene; algunos somos forasteros de Roma, otros judíos o prosélitos; también hay cretenses y árabes; y cada uno los oímos hablar de las maravillas de Dios en nuestra propia lengua.»

▶ Salmo responsorial (103)

R. *Envía tu Espíritu, Señor, y repuebla la faz de la tierra.*

Bendice, alma mía, al Señor: / ¡Dios mío, qué grande eres! / Cuántas son tus obras, Señor; / la tierra está llena de tus criaturas. R.

Les retiras el aliento, y expiran / y vuelven a ser polvo; / envías tu aliento, y los creas, / y repueblas la faz de la tierra. R.

Gloria a Dios para siempre, / goce el Señor con sus obras. / Que le sea agradable mi poema, / y yo me alegraré con el Señor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,3b-7.12-13)

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos.

Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

▶ Evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-23)

Al vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres». Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó.»

▶ Lectura de la primera carta del apòstol san Pablo a los Corintios (1Co 12,3b-7.12-13)

Hermanos:

Nadie puede decir «Jesús es Señor», si no es bajo la acción del Espíritu Santo. Hay diversidad de dones, pero un mismo Espíritu; hay diversidad de ministerios, pero un mismo Señor; y hay diversidad de funciones, pero un mismo Dios que obra todo en todos. En cada uno se manifiesta el Espíritu para el bien común. Porque, lo mismo que el cuerpo es uno y tiene muchos miembros, y todos los miembros del cuerpo, a pesar de ser muchos, son un solo cuerpo, así es también Cristo.

Todos nosotros, judíos y griegos, esclavos y libres, hemos sido bautizados en un mismo Espíritu, para formar un solo cuerpo. Y todos hemos bebido de un solo Espíritu.

▶ Evangelio según san Juan (Jn 20,19-23)

Al anochecer de aquel día, el día primero de la semana, estaban los discípulos en su casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros.» Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo.» Y, dicho esto, exhaló su aliento sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos.»

COMENTARI

L'Esperit i el do de la pau

L'Evangelí de Joan presenta l'efusió de l'Esperit en íntima relació amb l'exaltació de Jesús. Primer, en la mesura en què Jesús predi l'efusió de l'Esperit per al moment de la seva exaltació-glorificació: «El qui tingui set, que vingui a mi, i que begui el qui creu en mi. Diu l'Espectura: "Del seu si brollaran rius d'aigua viva". Jesús deia això referint-se a l'Esperit que havien de rebre els qui creurien en ell. Encara no havien rebut l'Esperit perquè Jesús no havia estat glorificat» (Jn 7,37-39). Segon, en tant que la mort de Jesús es descriu així: «Llavors inclinà el cap i va lliurar l'Esperit» (19, 30).

El text que ve a continuació, la llança que obre el costat de Jesús mort, és una clara referència a l'aigua que li surt del costat. Aquesta escena es repren en la 1Jn: «Són tres els qui donen testimoni, l'Esperit, l'aigua i la sang, i tots tres són el mateix testimoni» (1Jn 5,6). La mort de Jesús és, doncs, el moment del do de l'Esperit. Per a l'Evangelí de Joan, Pasqua i Pentecosta són el mateix misteri.

La salutació de Jesús ressuscitat s'expressa amb un mot d'especial significació: *Xalom lechem*. No tem que la salutació es repeteix: *Xalom lechem*. Aquesta reiteració porta un accent que convé retenir. La pau, en la tradició jueva, és molt més que la manca d'agressivitat i de violència. És també un auguri de serenor, de comunió fraterna i de plenitud.

Va més enllà: la pau vol assolir una empatia i conluminació amb tot el que ens envolta, amb els humans, amb la naturalesa, amb tot el món. En una paraula, la plenitud que ha acompanyat Jesús al llarg de tot l'Evangelí de Joan s'ha de fer extensiva a tot l'univers.

Immediatament, la missió que té com a contingut fonamental l'Esperit Sant. És l'esperit el qui porta la pau, la serenor, la comunió i l'anunci joios. És Ell qui porta el perdó. La plenitud de l'efusió de l'Esperit és el gran missatge de la pasqua joànica, que no és un missatge intimista sinó que obre la comunitat a tot l'univers.

CRÒNICA

Trobades de capellans i diaques. Al mes de maig, el dia 13 va ser a Vilafranca del Penedès i el 27 a Sant Feliu de Llobregat; a totes dues, el P. Pascual Piles, OH, va aprofundir el tema de l'esperança cristiana, lligat a l'àmbit de la Pastoral de la Salut, en una xerrada que portava per títol «Fe i sofriment (cf. *Lumen fidei*, nn. 56 i 57)». Per altra part, el proper 10 de juny, a la Casa de l'Església, tindrà lloc la darrera sessió d'aquest curs, per al clergat de tota la diòcesi.

AGENDA

Diàleg en família. 14 de juny, de 17 a 18.30 h Casa de l'Església de St. Feliu de Llobregat. Última sessió d'aquesta iniciativa de la Delegació de Família i Vida, que enguany ha aprofundit l'encíclica del papa Francesc, *Lumen fidei*.

XVIII Aplec de la Salut a Sant Feliu de Llobregat. L'associació Calaix de Sastre, en col·laboració amb les parròquies de Sant Feliu de Llobregat i amb el suport de l'Ajuntament i la Diputació, organitza aquest popular aplec a l'ermita de la Salut, demà dilluns de Pasqua granada, dia 9 de juny. Començarà a les 9 h, amb la pregària de la Salve a la catedral, seguida del gran repic de campanes a les 9.15 h. A continuació s'iniciarà

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

50 anys de presència salesiana a Sant Boi de Llobregat. El 24 de maig, dia de Maria Auxiliadora, va ser l'escollit per a la celebració institucional d'aquest cinquantenari, en un acte que va resultar molt emotiu i especial. A les 11 h el bisbe Agustí va presidir l'eucaristia a la parròquia de Maria Auxiliadora, plena a vessar. En la seva homilia va destacar la importància del carisma salesià a la diòcesi. Després, al teatre de l'escola contigua, amb la presència de més de 300 persones, van tenir lloc els parlaments: Núria Fernández, mare de família i cooperadora salesiana, que va fer emocionar els assistents; el P. Àngel Asurmendi, que va destacar totes les dimensions de l'obra salesiana a Sant Boi, amb la comunitat, la parròquia, l'escola i el pati; l'alcaldessa de la ciutat, Lluïsa Moret, que va avançar la intenció del consistori de lliurar la medalla d'or de la ciutat a la presència salesiana a la vila.

el trasllat de la imatge cap a l'ermita. Allà, a les 10 h, hi haurà la hissa da de bandera i el pregó, a càrrec del Sr. Agustí Vilar. A les 12 h, la missa, presidida pel bisbe Agustí. Amb les intervencions de les corals i la ballada de sardanes continuarà la celebració fins a l'entrada de la Mare de Déu a l'ermita, cap a les 17.30 h.

Consell Pastoral Diocesà. El proper dissabte 14 de juny, al matí, hi haurà una nova reunió, la darrera del

curs, on es continuarà la reflexió sobre el document de la CEE «Orientacions pastorals per a la coordinació de la família, la parròquia i l'escola en la transmissió de la fe». Mn. Francesc Tirado, delegat d'Ensenyament, presentarà concretament l'àmbit de l'escola.

ESPIRITUALITAT

Exercicis espirituals per a preveres. Organitzats per l'Associació de pre-

veres del Pradó de Catalunya i Balears, des del sopar del diumenge 24 d'agost fins a l'esmorzar de dissabte 30 d'agost. Amb el tema «La trobada personal amb Jesucrist», seran dirigits per Mons. Carles Soler Perdígó, bisbe emèrit de la diòcesi de Girona. Col·legi Claver, de Raimat (Lleida). Inscripcions: Pepe Baena Iniesta, t. 625 901 520, pepbaena@gmail.com

NECROLÒGIQUES

Mn. Albert Tort,

DP. Diaca permanent, adscrit a la parròquia de Santa Maria de la Geltrú, de Vilanova i la Geltrú, va arribar a la Casa del Pare divendres 23 de maig de 2014, a l'edat de 69 anys, confortat amb els sagraments de l'Església. Les exèquies, presidides pel bisbe Agustí, van tenir lloc dilluns dia 26 de maig de 2014, a les 10.30 h, a la parròquia de Santa Maria de la Geltrú, de Vilanova i la Geltrú.

CATEDRAL

Pentecosta, amb confirmacions d'adults. Avui, 8 de juny, a les 19 h, el bisbe Agustí presidirà l'eucaristia durant la qual conferirà el sagrament de la Confirmació a un grup d'adults de diversos indrets de la diòcesi. Hi haurà també dos catecúmens, un de Molins i l'altre de Martorell, que rebran els tres sagraments de la iniciació cristiana.

ECO DE LA PALABRA

Una Iglesia espiritual: Pentecostés

Aquel propósito de Jesús de abrir las puertas del cielo a la humanidad y de hacer que el cielo comenzara ya aquí en la tierra no fueron palabras bonitas, ni poesía, ni ilusiones vacías. El cielo comenzó ya en la tierra cuando, al darnos su Espíritu, nació una comunidad, un pueblo, que vivía su mismo amor. Eso ocurrió en Pentecostés.

Pero no nos llevemos a engaño. Aquella era la misma Iglesia que la nuestra. Tendemos a idealizar aquellos inicios y a ser muy críticos con la Iglesia presente. Entre la primera Iglesia y nosotros hay un elemento común muy importante: la materialidad, la visibilidad, las formas y las estructuras humanas. La Reforma Protestante en el siglo XVI, al ver una Iglesia tan necesitada de cambios radicales, defendió que la Iglesia verdadera sólo es y puede ser invisible, interna, espiritual. Muchos con voluntad de reforma han pensado igual a lo largo de la historia.

Pero la Iglesia nunca fue sólo eso. Desde el primer momento Dios no se avergonzó, ni tuvo miedo de lo más humano e incluso de lo material. El Espíritu nos tomó y nos toma tal como somos, cuerpo y espíritu, y asumió cosas tan materiales

como son el agua, el pan, el vino, el aceite, las palabras humanas, para comunicar el amor de Dios. ¿Nos vamos a escandalizar porque Dios se haya «rebajado» de esta manera? ¿También nos escandalizaremos de que el Hijo de Dios tuviera carne humana como la nuestra? ¿O más bien nos tendremos que dejar sorprender por esta maravillosa condescendencia, esta aproximación de Dios a nosotros, fruto de su amor?

Sin embargo, desde Pentecostés afirmamos claramente que la Iglesia de Jesucristo es «espiritual». Sólo que para nosotros eso no significa que sea invisible, escondida, sino que toda ella está penetrada, empapada, del Espíritu Santo, también en sus cosas materiales y visibles.

Eso sí, al recordar este hecho, asumimos una grave responsabilidad. Somos nosotros quienes, como instrumentos del Espíritu, realizamos las cosas humanas que hay en la Iglesia. Lo tenemos muy presente este año, cuando acontece el décimo aniversario de la diócesis. Todo lo humano que hay en nuestra Iglesia está puesto a disposición del Espíritu. Pero es responsabilidad nuestra, con palabras del gran san Ignacio de Antioquía, que todo ello sea realmente «digno de Dios».

Esta es la gran cuestión: ¿nuestra Iglesia es «digna de Dios»?

El teólogo ortodoxo Paul Evdokimov formuló un principio, base de su idea de persona humana. Lo decía a propósito de su concepto de mujer:

«La mujer no es maternal porque, en su cuerpo, sea apta para engendrar, sino que de su espíritu maternal es de donde procede su facultad fisiológica y la correspondencia anatómica. Es preciso restablecer la verdadera jerarquía de principios y comprender que, normativamente, lo fisiológico y lo psíquico dependen del espíritu, le sirven y lo expresan.»

Sorprendentemente es el espíritu quien hace la psique y el cuerpo. Traducido a nuestra Iglesia, diríamos que es el Espíritu Santo quien ha de determinar todo lo corporal y todo lo humano que hay en ella. ¿Cuál ha de ser el rostro materno del Espíritu, que realmente sirva Jesucristo y que, como Iglesia, debemos ofrecer a la mirada de los hombres?

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat